

Megváltás

Milyen jó,
 hogy véget ért a nyár!
 És szél kerít nekünk
 távoli erdőket süvítésével,
 és korán sötétedik,
 és sárga bársonyvirág világít,
 hogy az alvajárók
 hazataláljanak tetőről és templomtoronyról,
 elfelejtettem már, ki voltam,
 ki vagyok,
 szitáló esőben táncolok az utcalámpa alatt
 azokkal a molyokkal,
 akik utolsó rend ruhámat emésztik..

Egy Földközi-tengeri kikötőben

Nem tudom, mi fontosabb:

a fűszeres kávé kesernyés édessége,
 ahogy az első reggeli slukk ízébe olvad,
 vagy a frissen mázolt csónakok halszaga.
 A zsinórokon kifakult ruhák a virágzó mandulafák közt,
 vagy a hegyhátak, melyek tussal emelik ki őket...

Nem, egyik sem külön, csakis együtt
 árulják el, mit hagytam ki,

s hogy ez örökké gyötörni fog,
 mert nem láttam, pedig ott volt.

Taurusz

Nem tudom, mit szeretek jobban:
 téged-e jobban, szerelmem, a Tauruszhegyeknél,
 vagy a Tauruszhegyeket a rózsáknál jobban.

Ilyen szépek a Tauruszhegyek.
 Ilyen vörösek és illatozók a rózsák.
 Pontosan ennyire szeretlek téged.

A füge

Mint lila, túlsorduló füge,
 mely nyiladozva kínálja rózsaszín
 húsát csillogó, zsiros magokkal,

és déli nap hevében héján
 szárítkozik a kéz,
 úgy heversz a sötétben mellettem.

Meditáló teve

A fehér, hóval borított hegyek odakint,
 a tavaszöld sztyeppe mögött
 teszik sztyeppévé a sztyeppét,

de a tavaszöld sztyeppe
 egyszersmind
 hegyekké teszi a hegyeket,

így lesz a sztyeppe sik és lehatárolt,
 és ezért lehet rajta fölegyenesedni,
 figyelni a hegyeket onnan, amíg

csak hó lepi el őket.